

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4. maja 2015 roku powódka, Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., domagała się zasądzenia od pozwanego G. W. kwoty 5.610,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4. kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powódka wywodziła z faktu wykonania umowy ubezpieczenia należności handlowych, na podstawie której powódka zobowiązała się wypłacić (a następnie zapłaciła) odszkodowanie ubezpieczającemu - (...) Spółce jawnej z siedzibą w P. - w wypadku opóźniania się przez kontrahenta ubezpieczającego z zapłatą za sprzedany towar. Powódka wskazała, iż pozwany zakupił i odebrał towar od ubezpieczającego i z tego tytułu zostały wystawione faktury VAT. Mimo wezwania do uregulowania należności, pozwany nie dokonał zapłaty ceny (pozew, k. 2-6).

W dniu 13. maja 2015 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 3874/15, k. 53). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 1. czerwca 2015 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 58).

W dniu 15. czerwca 2015 roku G. W. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej powódki, wskazując, iż nie wykazała ona, iż doszło do przejścia na jej rzecz uprawnień, przysługujących (...) L. O. Sp. j. Pozwany podniósł ponadto, iż powódka nie wykazała, aby doszło do zawarcia umowy sprzedaży, pomiędzy nim a ubezpieczającym. Strona pozwana zakwestionowała także okoliczność zamówienia i odebrania przez nią towarów wskazanych na fakturach VAT, załączonych do pozwu (sprzeciw od nakazu zapłaty, k.60-61v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) zawarła ze spółką (...) Spółką jawną z siedzibą w P. (zwaną dalej ubezpieczającym), umowę ubezpieczenia należności handlowych (...) 2010 („polisa”) nr 707 040 na okres od dnia 1. maja 2014 roku do dnia 30. kwietnia 2015 roku. Na podstawie powyższej umowy spółka (...) zobowiązała się do zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania w przypadku, gdy dłużnicy tej spółki nie zapłacą ceny z tytułu sprzedaży towarów lub usług w wyniku prawnie potwierdzonej bądź faktycznej niewypłacalności klienta (ogólne warunki ubezpieczenia należności handlowych (...) 2010, k. 20-26, wnioski o zawarcie umowy ubezpieczenia, k. 27-28, polisa, k. 29, warunki szczegółowe ubezpieczenia należności handlowych, k. 30-32).

W ramach łączących spółkę (...) Spółkę jawną z siedzibą w P. z G. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą E., stosunków handlowych, G. W. zamawiał w spółce (...) sp. j. kable światłowodowe. Zamówienia były składane drogą elektroniczną, a towar wysyłany za pośrednictwem poczty kurierskiej (...), która sporządzała potwierdzenia odbioru. Spółka (...) sp. j. nie dokonywała weryfikacji uprawnień osób, które odebrały towar w imieniu G. W. (zeznania świadka M. M., k. 175-177).

Na podstawie złożonego w dniu 21. maja 2014 r. przez pozwanego zamówienia, w dniu 17. czerwca 2014 r. spółka (...) sp. j. wystawiła na rachunek G. W., fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.352,99 zł tytułem sprzedaży towaru. Powyższy towar został dostarczony na adres pozwanego i odebrany w dniu 18. czerwca 2014 r. przez osobę o nazwisku N. (faktura VAT, k. 33, protokół przekazania towaru, k. 34, potwierdzenie doręczenia, k. 35, korespondencja e-mail, k. 100-102).

Na podstawie złożonego przez pozwanego w dniu 28. lipca 2014 r. zamówienia, w dniu 1. sierpnia 2014 r. spółka (...) sp. j. wystawiła na rachunek G. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.835,20 zł tytułem sprzedaży towaru. Powyższy towar został dostarczony na adres pozwanego w dniu 2. sierpnia 2014 r. Na potwierdzeniu odbioru przesyłki widnieje podpis

"ochrona" (faktura VAT, k. 36, protokół przekazania towaru, k. 37, potwierdzenie doręczenia, k. 38, korespondencja e-mail, k. 104-107).

Na podstawie złożonego przez pozwanego w dniu 7. sierpnia 2014 r. zamówienia, w dniu 7. sierpnia 2014 r. spółka (...) sp. j. wystawiła na rachunek G. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.045,50 zł tytułem sprzedaży towaru. Powyższy towar został odebrany w dniu 8. sierpnia 2014 r. przez G. W. (faktura VAT, k. 39, protokół przekazania towaru, k. 40, potwierdzenie doręczenia, k. 41, korespondencja e-mail, k. 109-111).

Faktury VAT nr (...) zostały zaksięgowane przez G. W. w Rejestrze Zakupów VAT 2014 (rejestry zakupów VAT, k. 130-139).

Wobec braku zapłaty przez G. W. za towar, spółka (...) sp. j., w dniu 18. lutego 2015 roku zgłosiła spółce (...) szkodę w wysokości 6.233,69 zł z tytułu niezapłaconych faktur VAT nr: (...), (...) oraz (...), wskazując na faktyczną niewypłacalność dłużnika (zgłoszenie szkody, k. 42).

Wskutek zgłoszenia szkody, spółka (...), uwzględniając udział własny ubezpieczającego, przyznała spółce (...) sp. j. odszkodowanie w kwocie 5.610,32 zł z faktur VAT nr: (...), (...) oraz (...) (do kwoty 422,13 zł), które wypłaciła w dniu 3. kwietnia 2015 roku (decyzja o przyznaniu odszkodowania, k. 43-44, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 45).

Pismem z dnia 29. kwietnia 2015 roku spółka (...) wezwała G. W. do zapłaty kwoty 5.610,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami, tytułem wypłaty odszkodowania spółce (...) sp. j., na podstawie faktur VAT nr (...) (wezwanie do zapłaty, k. 46-47).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów prywatnych i wydruków oraz zeznań powołanego wyżej świadka. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły też twierdzenia powódki, wprost przyznane bądź przemilczane przez przeciwnika procesowego.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 27. września 2016 r. wniósł o pominięcie wszelkich dowodów, które zostały złożone przez stronę powodową w kserokopiach, a nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez jej pełnomocnika. Zgodzić się należy ze stanowiskiem strony pozwanej, że kserokopie nie mogą stanowić środków dowodowych, w tym - wbrew stanowisku strony powodowej - także innych środków dowodowych w rozumieniu przepisów art. 308 i art. 309 k.p.c. Jednakże kiedy strona nie kwestionuje okoliczności faktycznych wynikających z kserokopii, ani nie twierdzi, iż nie odpowiadają one treści dokumentów, na które powołuje się przeciwnik procesowy, nie ma podstaw, by w tym zakresie prowadzić postępowanie dowodowe, które z istoty rzeczy dotyczy wyłącznie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia i spornych między stronami. Podkreślenia wymaga, że okoliczności wynikające z treści kserokopii dokumentów przedłożonych przez powoda przy pozwie, tj. polisy, umowy ubezpieczenia, zgłoszenia szkody, decyzji ubezpieczeniowej, faktur VAT, protokołów przekazania towaru i potwierdzeń doręczenia i wezwania do zapłaty, nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Sąd potraktował kserokopie złożone przy pozwie jako równoważne twierdzeniom strony powodowej o faktach, które nie zostały zakwestionowane na odpowiednim etapie postępowania przez pozwanego, a w konsekwencji nie wymagały dowodu. Fakty te Sąd uznał zatem za przyznane w świetle całokształtu okoliczności (art. 230 k.p.c.)

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadka M. M., które zasługują na wiarę, gdyż były spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Świadek składając zeznania przedstawił przebieg współpracy z pozwanym G. W., jak również opisał sposób składania zamówień przez klienta i ich realizację przez ubezpieczającego. Świadek zeznał, iż posiada wiedzę w zakresie zamówień pozwanego realizowanych w 2014 r., jednakże nie potwierdził, że towar z faktur VAT nr (...) został odebrany przez pozwanego albo osobę przez pozwanego upoważnioną. Świadek zeznał jedynie, że towar z faktur VAT został przekazany do doręczenia pozwanemu, ale nie posiadał informacji w zakresie tego, kto odebrał towar. Zeznał ponadto, że nie jest mu wiadome, aby zaistniała kiedykolwiek sytuacja, że towar wysłano pod wskazany adres, a pozwany zadzwonił i stwierdził, że towaru nie otrzymał. Oceniając ten fragment zeznań świadka Sąd miał na uwadze okoliczność, że świadek nigdy nie był pracownikiem ubezpieczającego, a jedynie podmiotu z nim powiązanego, wykonującego na

rzecz ubezpieczającego usługi administracyjno-biurowe. Świadek nie uczestniczył w procesie realizacji zamówień pozwanego, a w konsekwencji deklarowany brak wiedzy świadka o tym, by kiedykolwiek wystąpiła sytuacja, w której pozwany po wysłaniu towaru zadzwonił i stwierdził, że towaru nie otrzymał, nie może być samodzielną i wystarczającą podstawą do dokonania ustalenia, że towar wskazany w fakturach VAT rzeczywiście pozwanemu dostarczono.

Sąd pominął twierdzenia pozwanego co do braku wykazania przez powoda, że umowa ubezpieczenia została podpisana przez osoby upoważnione do reprezentacji powodowej spółki, zgłoszone po raz pierwszy na rozprawie w dniu 27. września 2016 r., jako spóźnione. Zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W niniejszej sprawie pozwany, na etapie składania sprzeciwu od nakazu zapłaty, posiadał wiedzę o treści złożonych przez powoda kserokopii dokumentów oraz wydruków. Tym samym pozwany winien już w sprzeciwie od nakazu zapłaty zgłosić twierdzenia odnośnie braku umocowania osób podpisanych pod umową ubezpieczenia. Tymczasem strona pozwana, w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zgłosiła jedynie ogólnikowo sformułowany zarzut braku wykazania przez powoda legitymacji procesowej oraz przejścia praw i obowiązków pomiędzy powodem a spółką (...) sp. j., nie kwestionując jednakże jakichkolwiek faktów, z których powódka wywodziła swoją legitymację, w tym treści umowy ubezpieczenia, czy też uprawnień osób, które ją zawarły w imieniu powoda, do jego reprezentacji, a w konsekwencji nie kwestionując skuteczności lub ważności czynności prawnej. Taki zarzut został sformułowany przez stronę pozwaną dopiero na drugim posiedzeniu, w dniu 27. września 2016 r., przy czym strona pozwana nie twierdziła, że nie zgłosiła tego zarzutu we właściwym czasie bez swojej winy lub też, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W związku z powyższym Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów – pełnomocnictw udzielonych osobom, które podpisały umowę ubezpieczenia w imieniu powodowej spółki, gdyż strona powodowa nie dysponowała odpisami pełnomocnictw na rozprawie, wobec czego konieczne byłoby jej odroczenie, co w konsekwencji spowodowałoby zwłokę w niniejszym postępowaniu. Ponieważ okoliczność ta nie była wcześniej między stronami postępowania sporna, w ocenie Sądu, brak było podstaw do wymagania od powoda wykazywania tej okoliczności za pomocą środków dowodowych.

Ubocznie tylko można wskazać, że wszelkie późniejsze zachowania stron umowy ubezpieczenia, polegające na: zgłoszeniu szkody, przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacie odszkodowania w umówionej wysokości, wystąpieniu z pozwem w niniejszej sprawie należy traktować jako przejawy przekonania stron o związaniu umową i ewentualne potwierdzenie przez powoda czynności prawnej zdziałanej w jego imieniu przez osoby nieumocowane (art. 103 k.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podstawą prawną roszczenia powodowej spółki (...) jest art. 535 k.c. w zw. z art. 828 § 1 k.c. Zgodnie z brzmieniem przepisem art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania. Stosownie do powyższej regulacji przez sam fakt zapłaty odszkodowania ubezpieczyciel nabywa to samo roszczenie, które przysługiwało ubezpieczonemu. Oznacza to, że wierzytelność nabyta przez ubezpieczyciela jest, co do natury, tą samą, jaką w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę miał ubezpieczający. Tym samym, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela następuje przekształcenie w stosunku zobowiązaniowym, mianowicie w rolę wierzyciela uprawnionego do domagania się naprawienia szkody od osoby trzeciej wstępuje, w miejsce ubezpieczającego, ubezpieczyciel. Wymaga również podkreślenia, że ubezpieczyciel, dokonując zapłaty na rzecz ubezpieczającego, nabywa wierzytelność o naprawienie

szkody w takim samym kształcie, w jakim wierzytelność ta przysługiwała ubezpieczającemu. Należy zatem wskazać, że powodowi przysługuje legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Spełnił on bowiem przez wypłatę odszkodowania świadczenie z umowy ubezpieczenia a w konsekwencji wstąpił w prawo zaspokojonego wierzyciela.

Z treści przepisu art. 828 § 1 k.c. wynika, że powód winien wykazać przesłanki nabycia roszczenia w postaci: faktu wypłaty odszkodowania oraz odpowiedzialności sprawcy szkody, w niniejszym przypadku pozwanego - jak wynika z treści pozwu - kontrahenta ubezpieczającego.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar wykazania spełnienia przesłanek z art. 828 k.c.

Pomiędzy stronami nie była sporna okoliczność wypłaty odszkodowania przez powoda na rzecz ubezpieczającego, w związku z czym powód był zwolniony z dalszego dowodzenia powyższego faktu. Tym samym uznać należy za spełnioną przez powoda pierwszą z przesłanek z art. 828 § 1 k.c.

Strona pozwana zakwestionowała drugą przesłankę, a mianowicie zaprzeczyła okoliczności, aby łączyła ją z ubezpieczającym umowa sprzedaży towaru wymienionego w fakturach VAT nr (...), załączonych do pozwu. Podniosła, iż powód w szczególności nie wykazał, aby pozwany zamówił i odebrał towar wskazany w przedmiotowych fakturach VAT.

Jak wskazano powyżej, na powodzie spoczywał również ciężar wykazania spełnienia drugiej przesłanki z art. 828 k.c., tj. odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę. W ocenie Sądu powód sprostą powyższemu obowiązkowi w części dotyczącej odpowiedzialności pozwanego za należności wynikające z faktur VAT nr: (...) oraz (...).

Na potwierdzenie powyższej okoliczności, strona powodowa przedłożyła wraz z pozwem faktury VAT wraz z protokołami przekazania towaru i potwierdzenia odbioru tego towaru. Podkreślenia jednak wymaga, iż zgodnie z dominującym w orzecznictwie poglądem, dowód w postaci faktury VAT jest niewystarczający dla wykazania, iż strony łączyła umowa sprzedaży, która została zrealizowana. Taki dokument jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i może być dowodem wyłącznie na okoliczność, iż osoba, która wystawiła fakturę VAT złożyła oświadczenie woli określonej treści. Nie sposób uznać – w świetle art. 245 k.p.c., aby faktura VAT miała inną moc dowodową niż inne dokumenty prywatne. Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (wyrok SN z dnia 7. listopada 2007 r., II CNP 129/07). Fakt wykonania umowy przez spółkę (...) sp. j., tj. wydania pozwanemu sprzedanego towaru, nie wynika również z protokołów przekazania towaru i potwierdzeń jego odbioru. Z ich treści wynika wyłącznie, że potwierdzenia odbioru towaru z faktury VAT nr (...) dokonała osoba o nazwisku (...), natomiast odbiór towaru z faktury VAT nr (...) został pokwitowany podpisem "ochrona". Strona powodowa - wobec zakwestionowania przez pozwanego okoliczności zawarcia ze spółką (...) sp. j. umowy sprzedaży i jej realizacji - winna udowodnić te okoliczności innymi środkami dowodowymi. Wobec powyższego powód przejawiał dodatkową inicjatywę dowodową i przedłożył wraz z pismem stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, wydruki korespondencji e-mail pozwanego i pracownika spółki (...) sp. j., która stanowiła podstawową formę kontaktu pomiędzy kontrahentami, także w zakresie składania przez pozwanego zamówień na towar znajdujący się w ofercie ubezpieczającego. Powód nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów - ewidencji zakupów VAT pozwanego oraz złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. M.. Z przedłożonych przez powoda wydruków wynika, iż pozwany składał zamówienia na towar objęty przedmiotowymi fakturami VAT. Tym samym uznać należało, że pozwanego łączyły z ubezpieczającym umowy sprzedaży towaru wskazanego w powyższych fakturach VAT. Należy jednak pamiętać, iż zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Na powodzie spoczywał zatem również ciężar wykazania okoliczności wydania pozwanemu sprzedanego przez ubezpieczającego towaru. Strona powodowa sprostą powyższemu obowiązkowi w części. W ocenie Sądu powód wykazał fakt wykonania umowy sprzedaży towaru

objętego fakturami VAT nr (...). Potwierdzeniem powyższej okoliczności jest fakt zaksięgowania przez pozwanego powyższych faktur w rejestrze zakupów VAT. Pozwany nie zwrócił ww. faktur spółce (...) sp. j. jako wystawionych bez podstawy faktycznej i prawnej, jak również nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości ich wystawienia, w szczególności nie domagał się dokonania korekty faktur. W związku z powyższym uznać należy, że między ubezpieczającym – spółką (...) sp. j. a pozwanym doszło do zawarcia umowy sprzedaży towaru wyszczególnionego w obu fakturach, następnie towar ten został pozwanemu wydany, a zatem zaktualizował się po stronie pozwanego obowiązek zapłaty ceny wskazanej w fakturach VAT nr (...).

Zaksięgowanie przez pozwanego faktur VAT należy potraktować jako przyznanie przezeń faktu bycia dłużnikiem ubezpieczającego w zakresie wynikającym z ich treści, podobne w skutkach do uznania niewłaściwego. Oczywiście wskazać należy, że fakt zaksięgowania przez pozwanego faktur VAT nie ma charakteru konstytutywnego, nie pozbawia go także w procesie prawa do wykazywania, że zobowiązanie do zapłaty, które zostało stwierdzone w fakturze, w rzeczywistości nie istnieje, wygasło albo powstało w innej wysokości. Ciężar dowodu tego rodzaju okoliczności spoczywa jednak na pozwanym. Pozwany jednak nie tylko nie wykazał inicjatywy dowodowej, ale nawet nie formułował jakichkolwiek zarzutów w tym zakresie.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, powód, w zakresie należności z faktur VAT nr (...), wykazał również drugą przesłankę z art. 828 § 1 k.c., tj. odpowiedzialność pozwanego jako sprawcy szkody.

W ocenie Sądu powód nie wykazał natomiast okoliczności wykonania przez ubezpieczającego umowy sprzedaży towaru z faktury VAT nr (...). Powód nie udowodnił bowiem, iż towar objęty powyższą fakturą VAT został wydany pozwanemu. Powód na powyższą okoliczność przedłożył do akt sprawy kserokopię potwierdzenia odbioru towaru. Z treści przedłożonego potwierdzenia nie wynika, by towar został dostarczony pozwanemu. Na kopii tego dokumentu widnieje adnotacja doręczyciela, iż towar został odebrany przez ochronę. Powód natomiast na dalszym etapie postępowania nie wykazał, iż mimo potwierdzenia odbioru przez ochronę, towar ten ostatecznie został przekazany pozwanemu. Twierdzeń powódki dotyczących dostarczenia towaru z powyższej faktury VAT nie potwierdziła także dokumentacja księgowa złożona przez pozwanego - z ewidencji zakupów VAT przedstawionej przez stronę pozwaną wynika, że powyższa faktura VAT nie została w ogóle zarejestrowana przez pozwanego. Strona powodowa na potwierdzenie swoich twierdzeń wniosła również o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – M. M.. Treść tych zeznań jednakże nie pozwalała ustalić, iż ponad wszelką wątpliwość doszło do wydania towaru pozwanemu. Świadek zeznał bowiem, iż towar został wysłany do pozwanego, jednakże nie potrafił potwierdzić, iż pozwany go odebrał. Świadek zeznał, że to firma kurierska sporządzała potwierdzenia odbioru towaru, natomiast przez spółkę (...) sp. j. nie były w żaden sposób weryfikowane uprawnienia osób, którym wydano towar. Świadek zeznał ponadto, że nigdy nie było takiej sytuacji, aby towar wysłano do pozwanego, a następnie pozwany zadzwonił i stwierdził, że towaru nie otrzymał. Jednakże świadek przyznał w toku przesłuchania, iż nie zajmował się doręczaniem spornych towarów, ani nie widział dokumentów potwierdzających doręczenie towaru. Co więcej, z zeznań świadka wynika, że nie był on pracownikiem ubezpieczającego, tylko podmiotu świadczącego na jego rzecz usługi administracyjno-biurowe, nie zajmował się w związku z tym obsługą klientów ubezpieczającego. Należy zatem uznać, że do świadka nie wpływały zastrzeżenia od kontrahentów ubezpieczającego, dotyczące ewentualnego niewykonania umowy.

W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na podstawie przypuszczeń bądź domysłów, a tylko i wyłącznie na podstawie okoliczności, które zostały należycie przez stronę udowodnione bądź stanowiły okoliczności bezsporne. Dlatego też przypuszczenia świadka, że prawdopodobnie został dostarczony pozwanemu towar, gdyż nie wiadomo mu, aby pozwany zgłaszał, że takiego towaru nie otrzymał, nie mogą stanowić samoistnej podstawy wykazania tej okoliczności.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, powód nie wykazał, iż w niniejszej sprawie pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu powstałej szkody po stronie ubezpieczającego, w zakresie objętym fakturą VAT nr (...).

Wobec wykazania przez powoda wykonania umowy przez ubezpieczającego, w zakresie faktur VAT nr (...), a także spełnienia przesłanek z art. 828 § 1 k.c., zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.775,12 zł, w pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwany w części, w jakiej Sąd postępowanie oddalił. W konsekwencji, powód wygrał proces w 49%, zaś pozwany w 51%.

Wydatki poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w kwocie 1.200,00 zł, opłaty od pozwu w wysokości 250,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictw w wysokości 68,00 zł (łącznie 1.518 zł). Wydatki poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie sprowadzają się do wynagrodzenia pełnomocnika, należnego stosownie do § 6 pkt 4 powyższego rozporządzenia, w kwocie 1.200,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł (łącznie 1.217 zł).

Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w łącznej kwocie 2.735,00 zł. Ponieważ pozwany winien ponieść 49 % kosztów procesu, Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 123,15 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku proszę doręczyć pełnomocnikom stron.